

Mythologia, Francfort, 1581 - VIII, 05 : De Glauco

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VIII

Ce document est une version augmentée de :
[Mythologia, Venise, 1567 - VIII, 05 : De Glauco](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VIII

[Mythologie, Paris, 1627 - VIII, 06 : De Glauque](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VIII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VIII, 05 : De Glauque](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia*Francfort, 1581 - VIII, 05 : De Glauco, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 03/02/2026 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6024>

Copier

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses[Glaucos](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

ptus relinquatur, cumque tanta sit diuina clementia, ut spern
etiam superet mortalium iis adiuvandis qui inique miseras
patiuntur. Nunc de Glaucō dicamus.

De Glaucō. CAP. V.

GLAUCVS, & qui ipse marinus Deus ex homine factus
est, non minus absurdum figmentum, suæque ἀπει-
αιε causam consecutus fuit. Hunc Anthedonis hominis cu-
iusdam Boeoti filium fuisse scriptum reliquit Strabo libro no-
no, cum tamen illum Polybi Mercurij filij & Euboeæ filium fuisse scribat Theophrastus lib. 4. eorum quæ in sicco degunt, &
Promathidas Heracleota Phorbi & Panopeæ nymphæ filium
putauit, ac patria Anthedonium, cum Anthedon eximia ciui-
tas fuerit Boeotiae. Alij dicunt fuisse Nopeum Glauci patrem,
quem dicentem de seipso introduxit Thelytus Methymnaeus
ita in Bacchiæis carminibus:

Αὐτὸς δὲ τοῦ τῆς ἰσθμῆος ἀπὸ τοῦ ἑλίου βαλόμενος,
ἐν τῇ εὐβοίᾳ. ἧδ' οἱ εὐβοίᾳ πόδας
ἔθηκεν ὅς τις αὖτις πατὴρ δὲ καὶ γένετο Νόπειος.

Urbis est Anthedon spumoso proxima ponto,

Euboeæ obiecta ferè Euripiæque fluentis.

Est genus inde meum, Nopeus pater ipse vocatur.

Hic dicitur Ariadnam ex insula Dia rapuisse, qui postea à Bae-
cho fuit viteo vinculo ligatus, sed deinde dimissus. Hic quo-
niam natator esset peritus, Pontius fuit appellatus. Epicus verò
Euanthes Neptuni & Nædis filium illum fuisse scripsit in quo-
dam hymno. Fabulantur hunc Symam Ielemis & Doridis fi-
liam raptam in Asiam deportasse: deinde amasse Hydriā Scyl-
li Scionei vrinatoris filiam. Alij dicunt hunc piscatorem fuisse
Anthedonium, ut est apud Ouid. lib. 10. Metamorph.

Ante tamen mortalia eram, sed scilicet altu

Deditus aquoribus, tantum exercebar in illis.

Nam modo ducebam ducentia retia pisces,

Nunc in mole sedens moderabar arundine liuum.

Quidam inquit hunc artificem fuisse Argonauis, eamque gu-
bernasse quo tempore Iason pugnavit cum Tyrrhenis, qui so-
lus euasit non vulneratus, ut scripsit Possis libro tertio Amazo-
nidis. Hunc alij habitasse in Delo scribunt, & cum Deabus Ne-
reidibus vaticinari solitum, Apollinemque artem vaticinandi à
Glaucō doctum fuisse, ut ait Nicander libro 1. Georgicorum.

Fabulantur hunc aliquando magnam copiam piscium cepisse, qui piscatorem fuisse tradiderunt, quos cum in urbem portaret, onusque ob nimium pondus fessus in via deposuisset, quidam ex iis piscibus herba quadam gustata reuixit. eam rem admiratus Glaucus & ipse herbam illam gustauit, quare statim immortalis est factus, ut Ouidius lib. 13. dum pisces numerat in littore mari proximo, unde pisces ceperat, illud contigisse scribit, piscesque ipsos non gustata, sed tacta solum herba in mare refugisse memorat, his verbis:

ego primus in illo

Cessite consedi dum lina madentia sicco.

Vi que recensere captiui ordine pisces,

Insuper exposui, quos aut in retia casus,

Aut sua credulitas in aduncos egerat hamos.

Res similis ficta, sed quid mihi fingere prodest?

Gramine contallo caput mea prada moueri,

Et motare latus, terraque ut in aquore niti.

Dumque moror, mirorque simul, fugit omnis in undas

Turba suas, dominumque nouum, litusque relinquunt.

Id cum vidisset Glaucus, etiam ipse illa herba gustata Deus factus in mare insiliit, ut testatur paulo post idem poeta. Alij tamen eo tempore, quo Iason cum Tyrrhenis pugnauit, Iouis consilio illum in profundum mare demersum inquirunt, ac Deum marinum factum soli Iasoni apparuisse. Alij malunt Glaucum in Oria monte altissimo Aetoliae leporem insecutum fuisse, quem captum cum ad fontem detulisset quia propter laborem diuturnum defecerat, ille relictus proxima herba quadam gustata conualuit: qua herba gustata ipse etiam Deus marinus factus est. Alij tædio vitæ illum sese in mare precipitasse inquirunt. Fabulantur hunc interpretem fuisse Nerei, ut sensit Euripides in Oreste:

ἐκ δὲ κυμάτων

ἔ ταντίλοις μάντις ἐξήγαγέ με

Νηριὸς προφήτης γλαῦκε, ἀφ' οὗδε θεός.

aut e fluctibus

Vates fretum sulcantiibus dixit mihi

Glaucus, propheta Nerei, verax Deus.

Sic autem Apollonius libro primo vatem Nerei illum appellauit his carminibus:

ταῖς

τοῖσι δ' ἔταπυκετ' ἱερὸν ἦτορ ἀλὸς ἑξ ἰφράδιον,
 κηρύκεσσι δὲ αἰετὶ πολυφράδμον ὑπεφύηκε,
 ὧς δὲ λαχὼν ἔντα κάρη καὶ σῆσι δέησε,
 νύβοντο δ' ἀπ' ἑσθλῶν ἐνὶ σπέρῃ ἱερὰ ἔτατο χερσὶ
 νηὶ δ' ἀκαίετο, καὶ ἰαχὴν ἱερὰν μίμνετο.

Visum adest illis tunc alto ex aequore Glaucus,

Divini vates Nereus, qui plurima novit,

Hirsutum caput, & pectus summa extulit Unda:

Tum forte dextra ex imo caput ille carinam

Labentem manibus, atq; hac properantibus infit,

Strabo verò libro nono non in Deum marinū, sed in balenam conuersum fuisse scribit. Hic et si cum Ariadna cōgressus fuisse scribitur à Thelyto Methymnaeo in Bacchicis carminibus & cum Europa Mirei, & Hydna Scylli, cumq; Syma Iosemis, nullus tamen filius ex eo genitus commemoratur. at Clearchus Solensis libro septimo Vitarum, aliam fabulam longè ab his diuersam recensuit, quam etiam recitauit Isacius. inquit enim Glaucum Pasiphaes filium fuisse, qui cum matrem insequeretur, in dolium mellis cecidit, atque ibi suffocatus est. hunc ubi pater Minos quaereret, neq; vspiciam inueniret, accepit responsum hominem illum significaturum, & filium in vitam restitutum, qui dixisset cui rei similis esset bos tricolor Minois, qui in agro pascebatur. Hinc Polyidus illi fructui similem esse dixit, quem ferret rubus. Quare Minos illum iussit apprehendi, & sibi filium indicare. at Polyidus ex arte diuinandi suffocatum esse inquit in dolio mellis. cum igitur mortuus inuentus fuisset Glaucus, Polyidus cum illo in domum quandam includitur, vt illum vitae restitueret: qui cum serpentem ad cadauer properantem vidisset, volens illum irritare vt ipse ab eo necaretur, fortè serpentem interfecit: tum alius draco ad mortuum serpentem accedens herbam quandam attulit, qua tacta serpens ille reuixit. Hanc ipsam herbā captam Polyidus Glaucō imposuit, & ita in vitam reuocauit. Coegit postea Minos Polyidam artem quoque vaticinandi Glaucum docere, antequam in patriam suam Argos liberum dimitteret. Fuit etiam Glaucus alius Sisyphi filius, qui cum equas haberet quæ carnibus humanis vesceretur, ab hysdem ipse in amorem versis, Venerisq; stimulis agitaris, discerptus fuit, vt significauit Virgil. lib. 3. Georgic.

*Et mentem Venit ipsa dedit, quò tempore Glauci
Potniades malis membra absumpsere quadriga.*

Id autem contigit non procul à Dirce fonte, Potniæque ciuitate, vt ait Scrabo libro nono, quod inter eos ludos funebres contigisse ait Pausanias in prioribus Eliacis, quos in patris honorem instituerat Acastus. Aiunt autem eo ipso in loco terrorem equis iniqui solitum, in quo disceptus fuit Glaucus ab eius genio, quare Taraxippus cognomēto fuit nominatus. Quamuis alij istud ipsum Alcathoo Parthaonis filio tribuunt, qui fuit vnus ex Hippodamiae proci ab OEnomao occisis, quique in eo ipso loco humatus suæ iniuriæ memor faceret in omnes per eum locum equitantes. Fuit & Glaucus quidam Epicydis Spartanus virtutis & ingenij existimatione clarus. Et Glaucus Chius primus omnium mortalium ferruminationem excogitauit, artemq; ferri coniungendi, vt scripsit Herodotus in Chio. Fuit alius Glaucus Carystius, qui duas coronas victor è Pythijs, octonas è Nemeis & Isthmijs reportauit, cui pater fuit Demylus à Glauco marino Deo oriundus, vt ait Pausanias in posterioribus Eliacis. ¶ At nunc ex his veritatem eliciamus. fuit Glaucus vrinator peritissimus, quare aiunt hunc spectantibus Anthedonijs è portu enatalle donec ex omnium prospectu sub aqua latēs in locum longinquum peruenerit, vnde à nemine amplius videri posset: ibi aliquot dies commoratus multis spectantibus ad certum diem natans in portum rediuit, cum diceret se tandiu sub vndis degisse. Accedebat ad hoc miraculum, quod hyeme, cum nihil caperent piscatores, ad ciues suos quoscunque illi pisces poposcissent, cōtinuò apportabat, quos ille multum ante in hunc vsum reseruauerat. Deinde captus à quadam belua marina cum interiisset, memoriæ proditum est illum gustata quadam herba Deum marinum esse factum. Alij dixerunt Glaucum vitæ pertæsum se in mare præcipitalle: alij ob amorem Palemonis, qui cum non amplius visus fuerit, à belua aliqua marina fortasse correptus creditus est in Deorū marinorum numerum recessisse. Verum quid habet admirabile hæc fabula cur à poetis sapientissimis hominibus celebraretur: aut quid hoc pertinet ad humanæ vitæ institutionem? Significate per hæc voluerunt antiqui nullam adeò depresso & sordidam esse hominum conditionem, quam non Deo voluntas extollere & illustrare facillimè possit: cum nulla sit ho-

minum

minum conditio, quam Deus respiciat sine probitate, cum is innocentiam & integritatem animi tantum, at non aliud quidquam respiciat. Hunc cum diuinandi artis peritum finxerint, demonstrabant nauigandi peritum hominem futuras tempestates multo antè prouidere. at nunc de Nerco dicamus.

De Nerco & Nereidibus.

CAP. VI.

NERCVS verò fuit Ponti, siue Oceani & Tethyos filius creditus, ut his ait Hesiodus in Theogonia:

Νηριὰς ἄ-ψαυδ' ἰα καὶ ἀλυσία γένετο πόντος
 παρ' ἐλὺτατον παῖδ' αὐτὰρ ἐκ Λαοειγίοντα,
 ὕμνα μαιρτὴς τε καὶ ἥπιος, ἔδ' ἐταμίσθη
 Ληϊστῆς, ἀλλὰ δ' ἰκαία καὶ ἥπια δ' ἦντα οἶδ' ἐν.

*Nerea fatidicum, haud fallacem, femine Ponti,
 Progenitum nati seniore: dictus ex inde est
 Ille Senex, quod & Veridicus, blandusque, nec aquae
 Oblitus nouit semper decernere iusta.*

Nam etiam Apollodorus libro primo bibliothecæ hos Pontum & non Tethyos, sed Terræ filios connumerauit, Phorcum, Thaumantem, Nereum, Eurybiam, Ceto. Illum igitur & veridicum & vatem esse crediderunt, cum Troianas etiam calamitates Paridi nuntiarit, ut ait Horatius libro primo Carminum in his:

*Passtor cum traheret per freta nanibus
 Idæam Helenam perfidus hospitam,
 Ingrato celeres obruit ocyro
 Ventos, & caneret fera
 Nereus fata. Mala ducis ausi domum,
 Quam multo repetet Gracia milite,
 Coniurata tuas rumpere nuptias,
 Et regnum Priami vetui.*

Fertur hic in mari Ægeæ præcipue domum habuisse, ut ait Apollonius lib. 4.

ὡς ἴφαι· αὐτὴν δ' ἱστῶν ἑλόμενος δοῦναι
 τὰ μὲν ταύτας αἰὶν καὶ φάσιν ἄρ', δὲ δ' ἰνὶ πόντῳ
 Λιγυαίῳ, τὸ δὲ πῖρ τε δόμοι μαιρτὴς ἴασι.
*Iris ait: caroque Volans descendit ab alto
 Præpetibus pennæ passu pontumque subinît*